

Zbierka súdnych rozhodnutí

NÁVRHY GENERÁLNEHO ADVOKÁTA
GIOVANNI PITRUZZELLA
prednesené 18. júna 2019¹

Spojené veci C-152/18 P a C-153/18 P

**Crédit mutuel Arkéa
proti**

Európskej centrálnej banke (ECB)

„Odvolanie – Hospodárska a menová politika – Článok 127 ods. 6 ZFEÚ – Nariadenie (EÚ) č. 1024/2013 – Článok 4 ods. 1 písm. g) – Prudenciálny dohľad nad úverovými inštitúciami na konsolidovanom základe – Nariadenie (EÚ) č. 468/2014 – Článok 2 bod 21 písm. c) – Nariadenie (EÚ) č. 575/2013 – Článok 10 – Dohliadaná skupina – Inštitúcie trvalo pridružené k ústrednému orgánu“

1. Tieto dve veci, ktoré sú prejednávané ako spojené, sa týkajú dvoch identických odvolaní, ktoré predložila Crédit mutuel Arkéa (ďalej len „CMA“), úverová inštitúcia, ktorá sa riadi francúzskym právom, a ich predmetom je zrušenie dvoch takisto takmer identických rozsudkov Všeobecného súdu², ktorými tento zamietol žaloby, ktoré podala CMA, o zrušenie dvoch rozhodnutí Európskej centrálnej banky (ECB)³, ktorými sa stanovujú prudenciálne požiadavky uplatniteľné na skupinu Crédit mutuel, do ktorej CMA ako jej člen patrí.

2. Tieto veci dávajú Súdnemu dvoru na jednej strane príležitosť, aby po prvýkrát vyložil ustanovenie článku 127 ods. 6 ZFEÚ, ktorý tvorí právny základ umožňujúci poveriť ECB úlohami obozretného dohľadu v bankovom sektore, a na druhej strane, aby poskytol objasnenia o subjektívnom rozsahu prudenciálneho dohľadu na konsolidovanom základe, ktorý ECB vykonáva v rámci jednotného mechanizmu dohľadu (JMD) nad bankovými skupinami.

¹ Jazyk prednesu: francúzština.

² Rozsudky Všeobecného súdu Európskej únie z 13. decembra 2017, Crédit mutuel Arkéa/ECB (T-712/15, EU:T:2017:900, ďalej len „prvý napadnutý rozsudok“), a z 13. decembra 2017, Crédit mutuel Arkéa/ECB (T-52/16, EU:T:2017:902, ďalej len „druhý napadnutý rozsudok“) (ďalej spolu len „napadnuté rozsudky“).

³ V uvedenom poradí, rozhodnutie Európskej centrálnej banky (ECB) z 5. októbra 2015 (ECB/SSM/2015 – 9695000CG7B84NLR5984/28), ktorým sa stanovujú prudenciálne požiadavky uplatniteľné na skupinu Crédit mutuel (ďalej len „prvé sporné rozhodnutie“), a rozhodnutie ECB zo 4. decembra 2015, ECB/SSM/2015 – 9695000CG7B84NLR5984/40, ktorým sa stanovujú prudenciálne požiadavky uplatniteľné na skupinu Crédit mutuel (ďalej len „druhé sporné rozhodnutie“) (ďalej spolu len „sporné rozhodnutia“).

I. Právny rámec

A. Právo Únie

3. Nariadenie Rady (EÚ) č. 1024/2013 z 15. októbra 2013, ktorým sa Európska centrálna banka poveruje osobitnými úlohami, pokiaľ ide o politiky týkajúce sa prudenciálneho dohľadu nad úverovými inštitúciami⁴ (ďalej len „nariadenie o JMD“), zaviedlo od roku 2014 v rámci JMD nový systém dohľadu nad bankami eurozóny a ostatných členských štátov, ktorých menou nie je euro.⁵ JMD je systém finančného dohľadu zložený z ECB a príslušných vnútroštátnych orgánov.

4. Okrem iných úloh dohľadu, ktorými je ECB v rámci JMD poverená, ju článok 4 ods. 1 pís. g) nariadenia o JMD poveruje úlohou „vykonávať dohľad na konsolidovanom základe nad materskými spoločnosťami úverových inštitúcií usadenými v jednom zo zúčastnených členských štátov vrátane dohľadu nad finančnými holdingovými spoločnosťami a zmiešanými finančnými holdingovými spoločnosťami“.

5. Nariadenie o JMD je doplnené a bližšie určené nariadením Európskej Centrálnaj Banky (EÚ) č. 468/2014 ECB zo 16. apríla 2014 o rámci pre spoluprácu v rámci JMD medzi ECB, príslušnými vnútroštátnymi orgánmi a určenými vnútroštátnymi orgánmi⁶ (ďalej len „nariadenie o rámci JMD“).

6. V článku 2 bode 21 uvedeného nariadenia sa vymedzuje pojem „dohliadan[á] skupin[a]“. Podľa znenia tohto ustanovenia takýmito skupinami sú:

„... ktorýkoľvek z nasledujúcich subjektov:

- a) skupina, ktorej materským podnikom je úverová inštitúcia alebo finančná holdingová spoločnosť, ktorá má svoje ústredie v zúčastnenom členskom štáte;
- b) skupina, ktorej materským podnikom je zmiešaná finančná holdingová spoločnosť, ktorá má svoje ústredie v zúčastnenom členskom štáte za predpokladu, že koordinátor finančného konglomerátu je... orgánom príslušným na výkon dohľadu nad úverovými inštitúciami a ako koordinátor je tiež v postavení osoby poverenej výkonom dohľadu nad úverovými inštitúciami;
- c) dohliadané subjekty, pričom každý z nich má svoje ústredie v tom istom zúčastnenom členskom štáte za predpokladu, že sú trvalo pridružené k ústrednej inštitúcii, ktorá nad nimi vykonáva dohľad za podmienok ustanovených v článku 10 nariadenia (EÚ) č. 575/2013⁷ a ktorá je usadená v tom istom zúčastnenom členskom štáte.“

4 Ú. v. EÚ L 287, 2013, s. 63.

5 Pokiaľ ide o účasť členských štátov, ktorých mena nie je euro, pozri článok 7 nariadenia o JMD.

6 Ú. v. EÚ L 141, 2014, s. 1.

7 Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady z 26. júna 2013 o prudenciálnych požiadavkách na úverové inštitúcie a investičné spoločnosti a o zmene nariadenia (EÚ) č. 648/2012 (Ú. v. EÚ L 176, 2013, s. 1).

7. Článok 10 nariadenia č. 575/2013, na ktorý odkazuje článok 2 bod 21 písm. c) nariadenia o rámci JMD, má názov „Výnimka pre úverové inštitúcie, ktoré sú trvalo pridružené k ústrednému orgánu“. Tento článok vo svojom odseku 1 stanovuje:

„Príslušné orgány môžu v súlade s vnútroštátnym právom čiastočne alebo v plnom rozsahu udeliť výnimku z uplatňovania požiadaviek stanovených v druhej až ôsmej časti jednej alebo viacerým úverovým inštitúciám, ktoré sa nachádzajú v tom istom členskom štáte a ktoré sú trvalo pridružené k ústrednému orgánu, ktorý nad nimi vykonáva dohľad a ktorý je zriadený v tom istom členskom štáte, ak sú splnené tieto podmienky:

- a) záväzky ústredného orgánu a pridružených inštitúcií sú spoločné a nerozdielne alebo záväzky jeho pridružených inštitúcií sú v plnom rozsahu zaručené ústredným orgánom;
- b) platobná schopnosť a likvidita ústredného orgánu a všetkých pridružených inštitúcií sa monitorujú ako celok na základe konsolidovaných účtovných záznamov týchto inštitúcií;
- c) vedenie ústredného orgánu je oprávnené dávať pokyny vedeniu pridružených inštitúcií.

...“

B. Francúzske právo

8. Podľa článku L.511-30 Code monétaire et financier français (francúzsky menový a finančný zákonník) (ďalej len „CMF“) sa na účely uplatňovania ustanovení CMF týkajúcich sa úverových inštitúcií a finančných spoločností považuje za ústredný orgán Confédération nationale du Crédit mutuel (CNCM).

9. Článok L.511-31 CMF stanovuje najmä to, že ústredné orgány zastupujú k nim pridružené úverové inštitúcie a finančné spoločnosti, že sú zodpovedné za zabezpečenie súdržnosti ich siete a za zaistenie riadneho fungovania inštitúcií a spoločností, ktoré sú k nim pridružené, a že na tento účel prijímajú všetky opatrenia nevyhnutné najmä na zabezpečenie likvidity a platobnej schopnosti každej z týchto inštitúcií a spoločností, ako aj celej siete.

II. Okolnosti predchádzajúce sporu

10. Okolnosti predchádzajúce sporu sú uvedené v napadnutých rozsudkoch, na ktoré týmto odkazujem pre viac podrobností.⁸

11. Na účely tohto konania len pripomeniem, že Crédit mutuel je decentralizovanou bankovou skupinou pozostávajúcou zo siete miestnych bánk, ktoré majú postavenie družstevných spoločností. Každá miestna banka Crédit mutuel musí byť členom regionálnej federácie a každá federácia musí byť členom CNCM, ústredného orgánu siete v zmysle článkov L.511-30 a L.511-31 CMF.

12. CMA je úverovou družstevnou akciovou spoločnosťou s variabilným základným imaním, ktorá má povolenie ako úverová inštitúcia. Je členom skupiny Crédit mutuel.

13. Rozhodnutím z 1. septembra 2014 ECB stanovila, že skupina Crédit mutuel je významnou dohliadanou skupinou. ECB v tomto rozhodnutí okrem iného konštatovala, že CNCM stojí na najvyššej úrovni konsolidácie v rámci JMD a že CMA je členom skupiny Crédit mutuel.

⁸ Pozri v uvedenom poradí body 1 až 13 prvého napadnutého rozsudku a body 1 až 14 druhého napadnutého rozsudku.

14. CMA listom z 19. septembra 2014 predložila ECB svoju analýzu, že je nemožné, aby podliehala prudenciálnemu dohľadu ECB prostredníctvom CNCM.

15. ECB po rozličnej obojsmernej komunikácii so spoločnosťou CMA a s CNCM prijala 17. júna 2015 rozhodnutie, ktorým sa stanovujú prudenciálne požiadavky uplatniteľné na skupinu Crédit mutuel.⁹ V tomto rozhodnutí ECB okrem iného konštatovala, že je orgánom prudenciálneho dohľadu na konsolidovanom základe nad CNCM a príslušným orgánom dohľadu nad subjektmi uvedenými v tomto rozhodnutí vrátane spoločnosti CMA.

16. Administratívny revízny výbor¹⁰, ktorému CMA podala žiadosť o preskúmanie, vydal 14. septembra 2015 stanovisko, v ktorom konštatoval, že rozhodnutie ECB zo 17. júna 2015 bolo zákonné. V odpovedi na argumenty, ktoré predložila CMA, tento výbor okrem iného konštatoval po prvé, že nie je stanovená požiadavka, že „ústredný orgán“ v zmysle článku 2 bodu 21 písm. c) nariadenia o rámci JMD a článku 10 ods. 1 nariadenia č. 575/2013 musí mať postavenie úverovej inštitúcie. Po druhé uvedený výbor dospel k záveru, že Crédit mutuel spĺňa podmienky uvedené v článku 10 ods. 1 nariadenia č. 575/2013, na ktorý odkazuje článok 2 bod 21 písm. c) nariadenia o rámci JMD.

17. V nadväznosti na toto stanovisko ECB prijala 5. októbra 2015 prvé sporné rozhodnutie, ktorým sa rozhodnutie zo 17. júna 2015 zrušilo a nahradilo, pričom jeho obsah zostal rovnaký¹¹.

18. Následne ECB 5. decembra 2015 prijala druhé sporné rozhodnutie, ktorým stanovila nové prudenciálne požiadavky uplatniteľné na skupinu Crédit mutuel, ako aj na subjekty, ktoré ju tvoria.

III. Konanie pred Všeobecným súdom a napadnuté rozsudky

19. Dvomi návrhmi podanými do kancelárie Všeobecného súdu 3. decembra 2015 a 3. februára 2016 podala CMA dve žaloby o vyhlásenie neplatnosti, ktoré mali v podstate rovnaký obsah, najprv proti prvému spornému rozhodnutiu a potom proti druhému spornému rozhodnutiu.

20. Na podporu svojich žalôb CMA pred Všeobecným súdom v každej zo svojich žalôb uviedla tri žalobné dôvody, pričom prejednávané odvolania sa týkajú len dvoch z nich. Vo svojich žalobách CMA v podstate spochybnila zákonnosť týchto dvoch sporných rozhodnutí v tom, že sa nimi organizoval konsolidovaný prudenciálny dohľad nad skupinou Crédit mutuel prostredníctvom CNCM. V prvých žalobných dôvodoch oboch jej žalôb CMA tvrdila, že vzhľadom na to, že CNCM nemá postavenie úverovej inštitúcie, nemožno ju kvalifikovať ako ústredný orgán v zmysle článku 2 bodu 21 písm. c) nariadenia o rámci JMD. V druhých žalobných dôvodoch jej žalôb CMA tvrdila, že ECB nesprávne konštatovala, že skupina Crédit mutuel spĺňa podmienky stanovené v článku 10 ods. 1 nariadenia č. 575/2013, na ktorý odkazuje článok 2 bod 21 písm. c) nariadenia o rámci JMD.¹²

21. Všeobecný súd napadnutými rozsudkami žaloby spoločnosti CMA v ich plnom rozsahu zamietol.

IV. Návrhy účastníkov konania

22. Svojimi odvolaniami CMA Súdny dvor žiada, aby napadnuté rozsudky vyhlásil za neplatné.

⁹ Rozhodnutie ECB zo 17. júna 2015, ECB/SSM/2015/10 – 9695000CG7B84NLR5984/14, ktorým sa stanovujú prudenciálne požiadavky uplatniteľné na skupinu Crédit mutuel.

¹⁰ Tento výbor je stanovený v článku 24 nariadenia o JMD.

¹¹ V súlade s článkom 24 ods. 7 nariadenia o JMD.

¹² Tretie žalobné dôvody predložené spoločnosťou CMA na podporu oboch jej žalôb, ktorými táto v podstate namietala proti uloženiu povinnosti dodatočných vlastných zdrojov, nie sú prejednávanými odvolaniami dotknuté.

23. ECB Súdnemu dvoru navrhuje, aby tieto odvolania zamietol ako prinajmenšom čiastočne neprípustné a vo zvyšnej časti nedôvodné; aby napadnuté rozsudky potvrdil a aby spoločnosti CMA uložil povinnosť nahradiť trovy konania.

24. Európska komisia Súdnemu dvoru navrhuje, aby odvolania zamietol a aby spoločnosti CMA uložil povinnosť nahradiť trovy konania.

25. CNCM, ktorej návrhu na vstup vedľajšieho účastníka konania Súdny dvor vyhovel uznesením z 20. septembra 2018, podporuje návrhy ECB a Komisie a Súdnemu dvoru navrhuje, aby spoločnosti CMA uložil povinnosť nahradiť trovy konania.

V. Právne posúdenie

26. CMA na podporu každého z jej dvoch odvolaní uvádza dva odvolacie dôvody.

27. Prvé odvolacie dôvody sú založené na nesprávnom právnom posúdení pri výklade článku 2 bodu 21 písm. c) nariadenia o rámci JMD a článku 10 nariadenia č. 575/2013. CMA v podstate Všeobecnému súdu vytýka, že nesprávne rozhodol, že tieto ustanovenia umožňujú ECB organizovať konsolidovaný prudenciálny dohľad nad inštitúciami pridruženými k ústrednému orgánu aj v prípade, keď tento ústredný orgán nemá povahu úverovej inštitúcie.

28. Vo svojich druhých odvolacích dôvodoch CMA Všeobecnému súdu vytýka, že skupinu Crédit mutuel nesprávne považoval za dohliadanú skupinu v zmysle článku 2 bodu 21 písm. c) nariadenia o rámci JMD, pričom však táto skupina podľa názoru spoločnosti CMA nespĺňala podmienku stanovenú v článku 10 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 575/2013.

29. Pred analýzou odvolacích dôvodov, ktoré predložila CMA, je potrebné na úvod preskúmať prípustnosť odkazu, ktorý táto uviedla na začiatku svojich odvolaní, na správu uvedenú v prílohe, v ktorej univerzitný profesor na žiadosť samotnej spoločnosti CMA analyzuje napadnuté rozsudky z hľadiska práva bankovej regulácie a bankového dohľadu.

30. V tejto súvislosti poznamenávam, že z judikatúry vyplýva, že výlučne dôkazná a inštrumentálna funkcia príloh znamená, že ak dokument priložený k odvolaniu obsahuje právne okolnosti, na ktorých sú založené niektoré dôvody alebo tvrdenia uvedené v odvolaní, takéto okolnosti sa musia vyskytovať v samotnom texte odvolania, ku ktorému je tento dokument priložený, alebo v ňom musia byť aspoň dostatočne identifikované. Vzhľadom na túto funkciu príloh Súdnemu dvoru totiž neprináleží vyhľadávať a identifikovať v prílohách dôvody alebo argumenty, ktoré by mohol považovať za základ odvolania alebo jednotlivých dôvodov, ktoré v ňom boli predložené.¹³

31. V tomto prípade je všeobecný a celkový odkaz na správu, ktorý CMA vo svojich odvolaniach uviedla, nepresný a výslovne sa nespája so žiadnym odvolacím dôvodom. CMA nijako špecificky neidentifikuje argumenty obsiahnuté v tejto správe, ktoré majú byť základom pre argumenty predložené v odvolacích dôvodoch, ktoré vo svojich odvolaniach uvádza. Za týchto okolností sa tento odkaz podľa mňa musí považovať za neprípustný, takže obsah predmetnej správy by sa nemal brať do úvahy ako právna okolnosť, na ktorej sa odvolacie dôvody a argumenty predložené spoločnosťou CMA v jej odvolaniach zakladajú.

¹³ Pozri v tomto zmysle analogicky rozsudok z 11. septembra 2014, MasterCard a i./Komisia (C-382/12 P, EU:C:2014:2201, body 38 až 41 a citovaná judikatúra), ako aj návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Mengozzi v tej istej veci MasterCard a i./Komisia (C-382/12 P, EU:C:2014:42, bod 19). Pozri tiež analogicky rozsudok z 25. apríla 2013, Komisia/Slovensko (C-331/11, neuvverejnený, EU:C:2013:271, bod 28), a uznesenie zo 7. augusta 2018, Campailla/Európska únia (C-256/18 P, neuvverejnené, EU:C:2018:655, bod 34).

A. Prvé odvolacie dôvody odvolaní týkajúce sa požiadavky, že na účely kvalifikácie „dohliadan[ej] skupin[y]“ má mať ústredný orgán postavenie úverovej inštitúcie

32. V rámci prvých odvolacích dôvodov týchto dvoch odvolaní, ktoré sú rozdelené do dvoch častí, CMA tvrdí, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia pri výklade článku 2 bodu 21 písm. c) nariadenia o rámci JMD. Podľa CMA sa toto ustanovenie má vykladať v tom zmysle, že vyžaduje, aby ústredný orgán uvedený v tomto texte mal postavenie úverovej inštitúcie. Takáto požiadavka podľa nej vyplýva tak z článku 2 bodu 21 písm. c) samotného nariadenia o rámci JMD (prvá časť), ako aj z článku 10 ods. 1 nariadenia č. 575/2013, na ktorý uvedené ustanovenie odkazuje (druhá časť).

1. Prvá časť prvých odvolacích dôvodov založená na nesprávnom výklade článku 2 bodu 21 písm. c) nariadenia o rámci JMD

33. V prvej časti jej prvých odvolacích dôvodov CMA namieta proti výkladu článku 2 bodu 21 písm. c) nariadenia o rámci JMD, ktorý podal Všeobecný súd, na základe ktorého tento vyslovil záver, že z tohto ustanovenia ako takého nevyplýva, že ústredný orgán má mať postavenie úverovej inštitúcie.

a) Stručné zhrnutie odôvodnenia Všeobecného súdu

34. V napadnutých rozsudkoch Všeobecný súd podal doslovný, teleologický a systematický výklad článku 2 bodu 21 písm. c) nariadenia o rámci JMD.¹⁴

35. Pokiaľ ide v prvom rade o doslovný výklad, Všeobecný súd konštatoval, že v znení predmetného ustanovenia sa neuvádza, že ústredný orgán musí mať postavenie úverovej inštitúcie.¹⁵

36. Pokiaľ ide v druhom rade o teleologický výklad, Všeobecný súd identifikoval¹⁶ a následne ako základ použil dvojaký účel, ktorý prudenciálny dohľad nad skupinami úverových inštitúcií na konsolidovanom základe sleduje, a to: na jednej strane účel umožniť ECB pochopiť riziká, ktoré môžu úverovú inštitúciu ovplyvniť a ktoré nemajú svoj pôvod v tejto inštitúcii, ale v skupine, do ktorej patrí, a na druhej strane účel zabrániť rozdrobeniu prudenciálneho dohľadu nad subjektmi, ktorými sú tieto skupiny tvorené, medzi rôzne orgány dohľadu, konkrétne medzi ECB a vnútroštátne orgány.

37. Z tohto dvojakého účelu Všeobecný súd vyvodil záver po prvé, že dodržanie podmienok stanovených v článku 10 ods. 1 nariadenia č. 575/2013 si vyžaduje vzťah medzi inštitúciami pridruženými k ústrednému orgánu, ktorý je dostatočne blízky na to, aby bolo možné konštatovať existenciu skupiny.¹⁷

38. Ďalej z neho vyvodil po druhé, že osvojiť si postoj spoločnosti CMA, podľa ktorej je nemožné vykonávať konsolidovaný prudenciálny dohľad prostredníctvom ústredného orgánu, ktorý nemá postavenie úverovej inštitúcie „by znamenalo, že rôzne inštitúcie pridružené k ústrednému orgánu, ktorý nemá postavenie úverovej inštitúcie, ale spĺňa podmienky stanovené článkom 10 ods. 1 nariadenia č. 575/2013, by v závislosti od ich individuálneho významu podliehali buď výlučnému dohľadu ECB, alebo priamemu dohľadu príslušných vnútroštátnych orgánov v rámci JMD, čo by v rozpore s účelom tak nariadenia [o JMD], ako aj nariadenia o rámci JMD viedlo k rozdrobeniu prudenciálneho dohľadu“¹⁸.

14 Pozri bod 84 a nasl. prvého napadnutého rozsudku, ako aj bod 83 a nasl. druhého napadnutého rozsudku.

15 Pozri bod 86 prvého napadnutého rozsudku a bod 85 druhého napadnutého rozsudku.

16 Pozri body 58 až 64 prvého napadnutého rozsudku, ako aj body 57 až 63 druhého napadnutého rozsudku.

17 Pozri bod 88 prvého napadnutého rozsudku a bod 87 druhého napadnutého rozsudku.

18 Bod 89 prvého napadnutého rozsudku a bod 88 druhého napadnutého rozsudku.

39. Pokiaľ ide po tretie o kontextový výklad, Všeobecný súd konštatoval, že v príslušných ustanoveniach nariadenia o JMD sa ECB nedáva možnosť ukladať sankcie ústredným orgánom ako takým. Všeobecný súd však konštatoval, že vzhľadom na to, že prudenciálny dohľad na konsolidovanom základe dopĺňa prudenciálny dohľad na individuálnom základe, nemožnosť ECB ukladať sankcie ústredným orgánom, ktoré nemajú postavenie úverovej inštitúcie, nepredstavuje prekážku narúšajúcu výkon primeraného prudenciálneho dohľadu, keďže ECB môže využiť svoje oprávnenia voči subjektom pridruženým k tomuto ústrednému orgánu.¹⁹

40. V prvej časti jej prvých odvolacích dôvodov CMA uvádza tri argumenty proti tomuto výkladu podanému Všeobecným súdom.

b) Súlad výkladu podaného Všeobecným súdom s článkom 127 ods. 6 ZFEÚ

41. Svojím prvým argumentom CMA Všeobecnému súdu vytýka, že sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia tým, že nevyložil článok 2 bod 21 písm. c) nariadenia o rámci JMD v zmysle, ktorý by bol v súlade s nadradeným predpisom, ktorý toto ustanovenie aplikuje, a to s článkom 127 ods. 6 ZFEÚ. Z tohto posledného ustanovenia podľa nej vyplýva, že ECB vykonáva svoje úlohy obozretného dohľadu výlučne vo vzťahu k úverovým inštitúciám a finančným inštitúciám. Výklad článku 2 bodu 21 písm. c) nariadenia o rámci JMD v súlade s týmto nadradeným predpisom ZFEÚ mal podľa nej viesť Všeobecný súd k záveru, že ústredný orgán, ktorého sa toto ustanovenie týka, musel mať na to, aby ECB mohla nad týmto ústredným orgánom vykonávať konsolidovaný prudenciálny dohľad, nevyhnutne postavenie úverovej inštitúcie. CMA nevzniesla otázku nezákonnosti článku 2 bodu 21 písm. c), ale iba jednoduchú otázku výkladu: sekundárny právny predpis by sa mal vykladať spôsobom, ktorý je v súlade s nadradeným právnym predpisom ZFEÚ.

42. Navyše podľa spoločnosti CMA nie je možné, na rozdiel od toho, čo tvrdí ECB, aby bol ústredný orgán družstevnej skupiny kvalifikovaný ako „ďalšia finančná inštitúcia“ v zmysle článku 127 ods. 6 ZFEÚ. CNCM je totiž podľa spoločnosti CMA obyčajné združenie, ktoré vykonáva činnosť čisto administratívnej povahy a ktoré naopak nevykonáva hospodársku činnosť.

43. ECB a Komisia tvrdia, že tento argument by sa mal odmietnuť.

44. Na úvod treba pripomenúť, že v článku 127 ods. 6 ZFEÚ²⁰ sa stanovuje, že Rada Európskej únie „môže... poveriť Európsku centrálnu banku osobitnými úlohami, ktoré sa týkajú politiky obozretného dohľadu nad úverovými inštitúciami a ďalšími finančnými inštitúciami s výnimkou poisťovní“²¹.

45. Toto ustanovenie ZFEÚ je právnym základom, o ktorý sa Rada opierala pri prijatí nariadenia o JMD, na základe ktorého ECB následne prijala nariadenie o rámci JMD.

46. V prvom rade treba poznamenať, že skutočnosť, na ktorú upozornili ECB a Komisia,²² že CMA nevzniesla námietku nezákonnosti článku 2 bodu 21 písm. c) nariadenia o rámci JMD v súvislosti s článkom 127 ods. 6 ZFEÚ nariadenia o JMD, nemôže mať vplyv na argument, ktorý CMA predložila. Ako totiž táto jasne uviedla, jej argument sa zakladá na nesprávnom výklade článku 2 bodu 21 písm. c) nariadenia o rámci JMD podaného Všeobecným súdom, ktorá spočíva v tom, že tento výklad nie je v súlade s nadradeným právnym predpisom obsiahnutým v ZFEÚ. Naopak, CMA

¹⁹ Pozri body 90 až 93 prvého napadnutého rozsudku a body 89 až 92 druhého napadnutého rozsudku.

²⁰ Znenie článku 127 ods. 6 ZFEÚ je doslova prevzaté v článku 25.2 Protokolu o štatúte európskeho systému centrálnych bánk a Európskej centrálnej banky.

²¹ Na tento účel sa Rada uznáva jednomyselne v súlade s mimoriadnym legislatívnym postupom a po porade s Európskym parlamentom a ECB.

²² V napadnutých rozsudkoch sám Všeobecný súd konštatoval, že CMA nevzniesla námietku nezákonnosti. Pozri bod 81 prvého napadnutého rozsudku a bod 80 druhého napadnutého rozsudku.

netvrdila, že článok 2 bod 21 písm. c) nariadenia o rámci JMD je s uvedeným nadradeným právnym predpisom nezlučiteľný. Jednoznačne tak ide o argument týkajúci sa výkladu článku 2 bodu 21 písm. c) nariadenia o rámci JMD, a nie o argument týkajúci sa jeho platnosti. Možnosť predložiť takýto argument pritom nie je nijako podmienená predložením námietky nezákonnosti.

47. CMA v podstate tvrdí, že výklad článku 2 bodu 21 písm. c) nariadenia o rámci JMD podaný Všeobecným súdom je nesprávny, pretože zo skutočnosti, že článok 127 ods. 6 ZFEÚ odkazuje len na obozretný dohľad nad úverovými inštitúciami a ďalšími finančnými inštitúciami, nevyhnutne vyplýva, že ústredný orgán, ktorý sa v uvedenom ustanovení sekundárneho právneho predpisu uvádza, by na to, aby ECB mohla, počnúc týmto ústredným orgánom, vykonávať konsolidovaný prudenciálny dohľad, nevyhnutne mal mať postavenie úverovej inštitúcie.

48. Toto tvrdenie podľa môjho názoru predpokladá reštriktívny výklad samotného článku 127 ods. 6 ZFEÚ a pojmov „úverov[é] inštitúci[e]“ a „ďalš[ie] finančn[é] inštitúci[e]“, ktoré sú v ňom uvedené. Podľa prístupu, ktorý presadzuje CMA, by sa toto ustanovenie primárneho práva malo vykladať v tom zmysle, že Rada nemôže ECB v rámci osobitných úloh vo veciach prudenciálneho dohľadu, ktorými ju môže poveriť, priznať právomoc vykonávať prudenciálny dohľad na konsolidovanom základe nad bankovou skupinou, keď ústredný orgán, ku ktorému sú jednotlivé úverové inštitúcie skupiny pridružené, nemá postavenie úverovej inštitúcie.

49. Za týchto okolností treba overiť, či tento výklad je naozaj ten, ktorý treba vo vzťahu k článku 127 ods. 6 ZFEÚ podať, v dôsledku čoho by bol výklad článku 2 bodu 21 písm. c) nariadenia o JMD podaný Všeobecným súdom nezlučiteľný so zmyslom ustanovenia nadradeného právneho predpisu ZFEÚ.

50. Nemyslím si však, že tento výklad článku 127 ods. 6 ZFEÚ je správny.

51. Je síce pravda, že z doslovného hľadiska článok 127 ods. 6 ZFEÚ Rade výslovne umožňuje, aby ECB poverila osobitnými úlohami, ktoré sa týkajú prudenciálneho dohľadu, len pokiaľ ide o dva druhy subjektov: úverové inštitúcie a ďalšie finančné inštitúcie (okrem poisťovní). Tieto dva pojmy „úverov[é] inštitúci[e]“ a „finančn[é] inštitúci[e]“ boli ďalej na úrovni sekundárneho práva Únie definované v nariadení č. 575/2013²³.

52. Určenie pôsobnosti článku 127 ods. 6 ZFEÚ a v ňom obsiahnutého splnomocnenia Rady na poverenie ECB osobitnými úlohami v oblasti prudenciálneho dohľadu v bankovom sektore sa však nevyhnutne musí vykonať so zreteľom na systém, ktorého je toto ustanovenie primárneho práva súčasťou, a na ciele, ktoré toto ustanovenie sleduje.

53. V tejto súvislosti najprv poznamenávam, že zo systematického hľadiska sa predmetné ustanovenie ZFEÚ, ktoré bolo do primárneho práva vložené Maastrichtskou zmluvou²⁴, nachádza v prvom článku kapitoly venovanej menovej politike (kapitola 2 hlavy VIII tretej časti ZFEÚ). Tento článok obsahuje základné ustanovenia stanovujúce ciele a priradenie úloh Európskeho systému centrálnych bánk a ECB.²⁵ Predmetné ustanovenie patriace do kontextu ustanovení obsiahnutých v tom istom článku 127 ZFEÚ, ktorý dopĺňa,²⁶ má systémový význam.

23 Pozri článok 4 ods. 1 bod 1) a 26) nariadenia č. 575/2013.

24 Pozri článok 105 ods. 6 Maastrichtskej zmluvy.

25 V tejto súvislosti pozri rozsudky z 27. novembra 2012, Pringle (C-370/12, EU:C:2012:756); zo 16. júna 2015, Gauweiler a i. (C-62/14, EU:C:2015:400), a z 11. decembra 2018, Weiss a i. (C-493/17, EU:C:2018:1000).

26 K požiadavke, aby sa vykonávanie úloh prudenciálneho dohľadu zo strany ECB uskutočňovalo oddelene od úloh menovej politiky, však pozri odôvodnenie 65 nariadenia o JMD.

54. Práve analýza cieľov sledovaných článkom 127 ods. 6 ZFEÚ však podľa môjho názoru bráni reštriktívnemu výkladu v ňom uvedených pojmov „úverov[é] inštitúci[e]“ a „ďalší[e] finančn[é] inštitúci[e]“, ktorý by viedol k vylúčeniu možnosti Rady poveriť ECB úlohami prudenciálneho dohľadu nad bankovou skupinou, a to len preto, že ústredný orgán, ku ktorému sú úverové inštitúcie patriace do príslušnej bankovej skupiny pridružené, nemá postavenie úverovej inštitúcie.

55. V tejto súvislosti je potrebné poznamenať, že vo všeobecnosti má vykonávanie úloh bankového prudenciálneho dohľadu za cieľ zaistiť bezpečnosť a zdravie úverových inštitúcií, ktoré tvoria základnú podmienku zabezpečenia stability finančného systému vo všeobecnosti.²⁷ Ako totiž finančná kríza v roku 2008²⁸ jasne ukázala, existuje priamy súvis medzi stabilitou finančného systému na jednej strane a bezpečnosťou a zdravím veľkých úverových inštitúcií a veľkých bankových skupín na strane druhej.²⁹

56. Článok 127 ods. 6 ZFEÚ sa preto musí chápať tak, že sleduje cieľ umožniť Rade, ak a keď to táto uzná za potrebné, poveriť ECB osobitnými úlohami týkajúcimi sa prudenciálneho dohľadu nad európskym bankovým sektorom s cieľom zaistiť jeho bezpečnosť a zdravie, aby sa zabezpečila stabilita finančného systému – na ktorý výslovne odkazuje článok 127 ods. 5 ZFEÚ – a v konečnom dôsledku integrita jednotnej meny a vnútorného trhu.

57. V tejto súvislosti je potrebné poznamenať, že Rada dlhú dobu, od vloženia ustanovenia obsiahnutého v článku 127 ods. 6 ZFEÚ do primárneho práva na základe Maastrichtskej zmluvy v roku 1992 (a od založenia ECB v roku 1998) až do prijatia nariadenia o JMD v roku 2013, nepovažovala za potrebné využiť možnosť, ktorú jej toto ustanovenie dávalo, poveriť ECB osobitnými úlohami prudenciálneho bankového dohľadu.

58. Finančná kríza roku 2008, ktorá sa rýchlo stala bankovou krízou, však poukázala na nedostatky systému neintegrovaneho prudenciálneho dohľadu existujúceho v Európskej únii a odhalila jasné regulačné nedostatky, ktoré prispeli k závažnému zhoršeniu krízy.

59. Za týchto okolností sa jasne ukázalo, že len prudenciálnym dohľadom na integrovanej európskej úrovni bolo možné zabezpečiť primeraný dohľad v kontexte, v akom sa vnútorný trh bankových služieb v Únii vyvinul a na ktorom už fungovalo viacero skupín, ktoré mali európsky rozmer, a pôsobili v rôznych členských štátoch. Práve v tomto kontexte Rada prijala nariadenie o JMD.

60. Aby bolo možné dosiahnuť ciele uvedené v bodoch 55 a 56 vyššie a aby sa ECB umožnilo v plnej miere vykonávať jej úlohy týkajúce sa prudenciálneho dohľadu, je pritom potrebné, aby táto inštitúcia mala právomoci dohľadu nielen na individuálnom základe, t. j. na úrovni jednotlivito vzatých úverových inštitúcií, ale aj na konsolidovanom základe na úrovni bankových skupín, ktorých súčasťou je jedna alebo viacero úverových inštitúcií.

61. Zverenie právomoci vykonávať prudenciálny dohľad nad bankovými skupinami na konsolidovanom základe plní dvojaký účel, ktorý Všeobecný súd v napadnutých rozsudkoch správne identifikoval – a ktorý je uvedený v bode 36 vyššie – t. j. účel umožniť ECB pochopiť riziká, ktoré sa môžu úverovej inštitúcie dotknúť a ktoré majú svoj pôvod v skupine, do ktorej táto patrí,³⁰ a na druhej strane účel zabrániť fragmentácii prudenciálneho dohľadu nad subjektmi skupiny. Poznamenávam tiež, že CMA túto analýzu vo svojich odvolaniach nespochybnila.

²⁷ V tejto súvislosti pozri odôvodnenie 65 nariadenia o JMD.

²⁸ Pre niektoré úvahy o finančnej kríze v roku 2008 a o vytvorení JMD pozri návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Hogan vo veci Landeskreditbank Baden-Württemberg/BCE (C-450/17 P, EÚ:C:2018:982, body 1 a 2), a návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Campos Sánchez-Bordona vo veci Berlusconi a Fininvest (C-219/17, EÚ:C:2018:502, body 1 a 2).

²⁹ V tejto súvislosti pozri odôvodnenie 16 nariadenia o JMD.

³⁰ V tejto súvislosti pozri odôvodnenie 26 nariadenia o JMD, na ktoré odkázal aj Všeobecný súd v bode 60 prvého napadnutého rozsudku a v bode 59 druhého napadnutého rozsudku.

62. Vzhľadom na tieto ciele pritom musí byť na účely umožnenia účinného výkonu úloh prudenciálneho dohľadu, ktorými je poverená, v prípade dohľadu nad skupinou na konsolidovanom základe, možné, aby sa právomoci ECB v oblasti dohľadu vzťahovali aj na subjekty, ktoré nemajú postavenie úverovej inštitúcie alebo finančnej inštitúcie, pokiaľ sú tieto subjekty súčasťou bankovej skupiny. V takýchto prípadoch, ako Komisia správne poznamenala, odôvodnenie právomocí dohľadu zverených ECB vo vzťahu k nebankovým subjektom nespočíva v ich charakteristických znakoch alebo činnostiach, ktoré sú im vlastné, ale v tom, že tieto subjekty patria do skupiny, ktorej súčasťou sú úverové inštitúcie, a že dohľad nad týmito inštitúciami môže byť účinný len na konsolidovanom základe na úrovni skupiny.

63. V tejto súvislosti sa vzhľadom na ciele, ktoré zverenie právomocí ECB v oblasti prudenciálneho dohľadu sleduje, nemôže článok 127 ods. 6 ZFEÚ vykladať reštriktívne tak, že sa vylúči možnosť Rady priznať ECB právomoci prudenciálneho dohľadu na konsolidovanom základe nad bankovými skupinami, ktoré, hoci spĺňajú podmienky stanovené v článku 10 ods. 1 nariadenia č. 575/2013, majú na najvyššej úrovni ich konsolidácie subjekt, ktorý nemá postavenie úverovej inštitúcie, pričom na právnu formu zvolenú pre tento subjekt sa neprihliada. Takýto výklad by totiž jasne odporoval účelom sledovaným článkom 127 ods. 6 ZFEÚ, ktoré sú uvedené v bode 56 týchto návrhov. Umožňoval by totiž, aby sa banková skupina vyhla prudenciálnemu dohľadu na konsolidovanom základe len na základe právnej formy, akou je napríklad združenie, zvolenej subjektom pôsobiacim ako ústredný orgán, čo by mohlo ohroziť účinnosť dohľadu nad skupinou na konsolidovanom základe.

64. Z uvedeného vyplýva, že článok 127 ods. 6 ZFEÚ nebráni možnosti, aby ECB vykonávala prudenciálny dohľad na konsolidovanom základe nad bankovou skupinou, počnúc ústredným orgánom, ktorý nemá postavenie úverovej inštitúcie, a že v tejto súvislosti, keďže sú splnené podmienky stanovené v článku 10 ods. 1 nariadenia č. 575/2013, nie je relevantné, či tento orgán má konkrétnu právnu formu alebo či vykonáva alebo nevykonáva hospodársku činnosť.

65. Zo všetkých vyššie uvedených úvah vyplýva, že výklad článku 2 bodu 21 písm. c) nariadenia o rámci JMD podaný Všeobecným súdom v napadnutých rozsudkoch nie je v rozpore s článkom 127 ods. 6 ZFEÚ, a teda že prvý argument prvej časti prvých odvolacích dôvodov sa musí odmietnuť.

c) Riziko fragmentácie prudenciálneho dohľadu

66. Svojím druhým argumentom predneseným v prvej časti prvých odvolacích dôvodov jej odvolaní CMA namietajú proti posúdeniu Všeobecného súdu, zopakovanému v bode 38 týchto návrhov, podľa ktorého by uplatnenie ňou presadzovaného postupu viedlo k fragmentácii prudenciálneho dohľadu v rozpore s účelmi tak nariadenia o JMD, ako aj nariadenia o rámci JMD.³¹

67. Podľa CMA Všeobecný súd na jednej strane skreslil pojmy ustanovené v článku 2 bodu 21 písm. c) nariadenia o rámci JMD a článku 10 nariadenia č. 575/2013, keď konštatoval, že pridružené inštitúcie nemusia mať postavenie úverovej inštitúcie, pokiaľ spĺňajú požiadavky uvedeného článku 10, a teda patria medzi subjekty, ktoré sú súčasťou „dohliadan[ej] skupin[y]“.

68. Na druhej strane je v prejednávanej veci podľa nej CNCM združením, ktoré nevykonáva žiadnu hospodársku činnosť a ktoré má čisto administratívnu funkciu, a preto ono samo nenesie žiadne riziko, ktoré by mohlo nepriaznivo ovplyvniť situáciu úverových inštitúcií k nemu pridružených. Jeho začlenenie do rámca skupiny, ktorá podlieha prudenciálnemu dohľadu ECB, tak podľa nej nie je odôvodnené cieľmi, ktoré príslušné právny predpisy sledujú.

69. ECB a Komisia tvrdia, že tento argument by sa mal odmietnuť.

³¹ Pozri bod 89 prvého napadnutého rozsudku a bod 88 druhého napadnutého rozsudku.

70. V tejto súvislosti je potrebné najprv pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry výhrady, ktoré smerujú proti doplňujúcim dôvodom rozhodnutia Všeobecného súdu, nemôžu viesť k vyhláseniu neplatnosti tohto rozhodnutia, a teda sú neúčinné.³²

71. Ako správne zdôraznili ECB a Komisia, tento argument je pritom zameraný proti doplňujúcemu dôvodu napadnutého rozsudku, a preto ho treba považovať za neúčinný.

72. Doplňujúca povaha dôvodu napadnutého spoločnosťou CMA v rámci tohto argumentu na jednej strane jasne vyplýva z toho, že Všeobecný súd v týchto dvoch napadnutých rozsudkoch už v bode, ktorý predchádza bodu napadnutému spoločnosťou CMA, dospel k záveru, že je „v súlade s účelom nariadenia [o JMD] a nariadenia o rámci JMD, ak sa uplatní posúdenie ako ‚dohliadan[ej] skupin[y]‘ v zmysle článku 2 bodu 21 písm. c) nariadenia o rámci JMD bez ohľadu na to, či ústredný orgán tejto skupiny má alebo nemá postavenie úverovej inštitúcie“³³. Na druhej strane je uvedená doplňujúca povaha potvrdená použitím výrazu „navyššie“ v úvode bodov napadnutých rozsudkov, ktorých sa argumentácia spoločnosti CMA týka.

73. V každom prípade je tento argument nielenže neúčinný, ale je aj zjavne neopodstatnený.

74. Preto, pokiaľ ide na jednej strane o výhradu týkajúcu sa údajného skreslenia pojmov príslušných ustanovení Všeobecným súdom, táto je založená na zjavne nesprávnom výklade napadnutých rozsudkov. V príslušných bodoch týchto rozsudkov totiž Všeobecný súd v žiadnom prípade netvrdí, že pridružené inštitúcie nemusia mať štatút úverovej inštitúcie, pokiaľ spĺňajú podmienky stanovené v článku 10 nariadenia č. 575/2013.

75. Pokiaľ ide na druhej strane o výhradu založenú na tom, že z dôvodu jeho povahy ako združenia, ktoré nevykonáva žiadnu hospodársku činnosť a má čisto administratívnu funkciu, nie je začlenenie CNCM do rámca skupiny dohliadanej ECB odôvodnené cieľmi, ktoré predmetné právne predpisy sledujú, táto výhrada sa musí, ako vyplýva z úvah uvedených v bodoch 61 až 64 vyššie, odmietnuť.

76. Z toho podľa môjho názoru vyplýva, že druhý argument, ktorý predložila CMA v prvej časti jej prvých odvolacích dôvodov, sa musí takisto odmietnuť.

d) Úlohy dohľadu a právomoc ukladať sankcie

77. Tretím argumentom predneseným v prvej časti prvých odvolacích dôvodov jej odvolaní CMA tvrdí, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia pri výklade článku 2 bodu 21 písm. c) nariadenia o rámci JMD, keď napriek tomu, že konštatoval, že ECB nemôže ukladať sankcie ústredným orgánom uvedeným v tomto ustanovení, nevyvodil dôsledok, ktorý z tohto konštatovania nevyhnutne vyplýva, a to nevyhnutnosť, aby ústredný orgán mal postavenie úverovej inštitúcie.

78. Podľa CMA totiž existuje úzky súvis medzi možnosťou vykonávať dohľad nad úverovou inštitúciou a možnosťou ukladať jej sankcie v prípade porušenia. Účinný dohľad nemôže byť zabezpečený, ak nemožno uložiť žiadnu sankciu. Bolo by preto nekoherentné uznať právomoc ECB vykonávať dohľad nad určitým subjektom a zároveň jej odprieť prostriedky, ktoré zabezpečujú jeho účinnosť. Keďže právomoc ukladať sankcie zabezpečuje účinnosť dohľadu a keďže táto právomoc sa môže uplatňovať len voči úverovým inštitúciám a finančným spoločnostiam, Všeobecný súd mal ustanovenia článku 2 bodu 21 písm. c) nariadenia o rámci JMD vyložiť tak, že ich možno uplatniť len vo vzťahu k ústredným orgánom, ktoré sú úverovými inštitúciami alebo finančnými spoločnosťami.

32 Pozri okrem iného rozsudok zo 14. marca 2019, Meta Group/Komisia (C-428/17 P, neuverejnený, EU:C:2019:201, bod 40 a citovaná judikatúra).

33 Na základe úvah uvedených v bodoch 88 a 89 prvého napadnutého rozsudku, ako aj v bodoch 87 a 88 druhého napadnutého rozsudku.

79. Okolnosť, ktorú uvádza Všeobecný súd, že ECB má právomoc ukladať sankcie voči subjektom pridruženým k ústrednému orgánu,³⁴ je podľa nej neúčinná. Nesplnenie prudenciálnych požiadaviek stanovených v nariadení č. 575/2013 na základe konsolidovanej situácie by totiž mohlo vyplývať zo samotného porušenia zo strany ústredného orgánu pri výkone jeho povinností vo vzťahu k pridruženým inštitúciám a nie z konania niektorej z pridružených úverových inštitúcií. Za týchto okolností by ECB nebola oprávnená uložiť úverovej inštitúcii sankcie, pretože predmetné porušenie by jej nebolo možné pripísať.

80. ECB a Komisia tvrdia, že tento argument by sa mal odmietnuť.

81. V tejto súvislosti je potrebné poznamenať, že článok 132 ods. 3 ZFEÚ³⁵ vo všeobecnosti oprávňuje ECB uložiť v medziach a za podmienok stanovených Radou pokuty alebo pravidelné penále za neplnenie záväzkov vyplývajúcich z jej nariadení a rozhodnutí. Na základe tohto ustanovenia prijala Rada nariadenie Rady (ES) č. 2532/98 z 23. novembra 1998 týkajúce sa právomocí ECB ukladať sankcie³⁶.

82. V každom prípade, pokiaľ ide konkrétne o vykonávanie úloh týkajúcich sa politik v oblasti prudenciálneho dohľadu nad úverovými inštitúciami, v článku 18 nariadenia JMD a konkrétne v jeho odseku 1 sa ECB priznáva právomoc ukladať sankcie. Postupy ukladania sankcií v tomto kontexte sú stanovené v článku 120 a nasl. nariadenia o rámci JMD, ktorý takisto upravuje vzťah s ustanoveniami nariadenia č. 2532/98 v súlade s článkom 18 ods. 7 nariadenia o JMD.

83. Ako konštatoval Všeobecný súd v napadnutých rozsudkoch,³⁷ v článku 18 ods. 1 nariadenia o JMD sa ECB udeľuje právomoc ukladať sankcie na účely vykonávania jej úloh v oblasti dohľadu výlučne úverovým inštitúciám, finančným holdingovým spoločnostiam alebo zmiešaným finančným holdingovým spoločnostiam. Naopak, neumožňuje sa v ňom sankcionovať ústredné orgány, ktoré nepatria do týchto kategórií, tak ako sú v uvedenom poradí vymedzené v článku 2, bodoch 3, 4 a 5 nariadenia o JMD. Ako Komisia správne zdôraznila, zásada zákonnosti sankcií totiž bráni rozšíreniu právomoci ukladať sankcie priznanej ECB nad rámec prípadov, ktoré sú v príslušných ustanoveniach konkrétne stanovené.

84. Napriek uvedenému však treba poznamenať, že žiadne z vyššie uvedených ustanovení o sankciách, ani žiadne iné ustanovenie nariadenia o JMD neobsahuje žiaden normatívny základ, ktorý by dovoľoval považovať právomoc ukladať sankcie subjektom za nevyhnutný predpoklad zverenia právomocí prudenciálneho dohľadu nad týmito subjektmi ECB, s tým dôsledkom, že pri chýbajúcej sankčnej právomoci by takéto subjekty boli z prudenciálneho dohľadu ECB vyňaté.

85. Skutočnosť, že ECB má právomoc ukladať sankcie určitým druhom subjektov, ako je ústredný orgán, preto nie je podmienkou uznania jej právomoci vykonávať funkcie prudenciálneho dohľadu na konsolidovanom základe nad skupinou, do ktorej tento subjekt patrí. Z toho vyplýva, že Všeobecnému súdu nemožno vytýkať, že sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia tým, že z chýbajúcej právomoci ECB ukladať sankcie ústredným orgánom uvedeným v článku 2 bode 21 písm. c) nariadenia o rámci JMD nevyvodil údajný dôsledok, že tieto ústredné orgány musia na to, aby podliehali prudenciálnemu dohľadu ECB, nevyhnutne mať postavenie úverovej inštitúcie.

34 Pozri bod 93 prvého napadnutého rozsudku a bod 92 druhého napadnutého rozsudku.

35 Text tohto ustanovenia je prevzatý v článku 34.3 Protokolu o štatúte európskeho systému centrálnych bánk a Európskej centrálnej banky.

36 Ú. v. EÚ L 318, 1998, s. 4; Mím. vyd. 01/003, s. 19.

37 Pozri bod 91 prvého napadnutého rozsudku a bod 90 druhého napadnutého rozsudku.

86. Všeobecnému súdu nemožno vôbec vytýkať, že sa dopustil nesprávneho posúdenia, keď odkázal na možnosť ECB v prípade potreby sankcionovať úverové inštitúcie pridružené k dotknutému ústrednému orgánu, aby konštatoval, že napriek chýbajúcej právomoci ECB ukladať sankcie ústredným orgánom ako takým, ECB stále disponuje oprávneniami, ktoré jej umožňujú vykonávať primeraný prudenciálny dohľad, a teda zabezpečiť jeho účinnosť.

87. V tejto súvislosti by som chcel poukázať na to, že okrem možnosti uvedenej Všeobecným súdom treba takisto uviesť, ako pripomenula Komisia, možnosť stanovenú v článku 18 ods. 5 nariadenia o JMD. Toto ustanovenie stanovuje, že ECB môže za určitých okolností a keď je to potrebné na účely vykonávania úloh prudenciálneho dohľadu od príslušných vnútroštátnych orgánov požadovať, aby začali konanie s cieľom prijať opatrenia, aby sa zabezpečilo uloženie primeraných sankcií, ktoré je okrem iného v súlade s akýmikoľvek príslušnými vnútroštátnymi predpismi priznávajúcimi osobitné právomoci, ktoré sa podľa práva Únie v súčasnosti nepožadujú.

88. Z vyššie uvedeného ako celku podľa môjho názoru vyplýva, že tretí argument, ktorý vzniesla CMA v prvej časti prvých odvolacích dôvodov, sa musí takisto odmietnuť, a že uvedená prvá časť sa preto musí zamietnuť v celom rozsahu.

2. Druhá časť prvých odvolacích dôvodov založená na nesprávnom výklade článku 10 nariadenia č. 575/2013

89. V druhej časti prvých odvolacích dôvodov jej odvolaní CMA tvrdí, že na rozdiel od toho, ako rozhodol Všeobecný súd,³⁸ požiadavka, že ústredný orgán má mať postavenie úverovej inštitúcie, aby sa uplatnil pojem „dohliadan[á] skupin[a]“ podľa článku 2 bodu 21 písm. c) nariadenia o rámci JMD, vyplýva z článku 10 nariadenia č. 575/2013. V rámci tejto časti CMA predkladá dva argumenty.

90. V jej prvom argumente CMA odkazuje na článok 11 ods. 4 nariadenia č. 575/2013, podľa ktorého, „ak sa uplatňuje článok 10 [toho istého nariadenia], ústredný orgán v ňom uvedený dodržiava požiadavky druhej a [až – *neoficiálny preklad*] ôsmej časti na základe konsolidovanej situácie celku tvoreného ústredným orgánom spolu s jeho pridruženými inštitúciami“.

91. CMA tvrdí, že vzhľadom na to, že požiadavky uvedené v tomto ustanovení môžu byť splnené len úverovou inštitúciou, ústredný orgán uvedený v článku 10 ods. 1 nariadenia č. 575/2013 musí na to, aby mohol prudenciálnemu dohľadu podliehať, nevyhnutne takéto postavenie mať. Článok 11 nariadenia č. 575/2013 tak podľa nej implicitne, ale nevyhnutne predpokladá, že ústredný orgán uvedený v článku 10 je úverovou inštitúciou. Všeobecný súd preto mal posúdiť vzťah medzi týmito dvoma ustanoveniami a uprednostniť význam, ktorý by umožnil konzistentné uplatnenie týchto ustanovení.

92. ECB a Komisia tvrdia, že tento argument by sa mal odmietnuť.

93. V tejto súvislosti treba najprv uviesť, že článok 10 ods. 1 a článok 11 ods. 4 nariadenia č. 575/2013 sa vzťahujú na možné oslobodenie od povinnosti dodržiavať prudenciálne požiadavky stanovené v uvedenom nariadení, ktoré môže príslušný orgán úverovým inštitúciám pridruženým k ústrednému orgánu udeliť na individuálnom základe. Naopak, otázka, o ktorú v prejednávaných odvolaniach ide, sa týka existencie dohliadanej skupiny v zmysle článku 2 bodu 21 písm. c) nariadenia o rámci JMD, ktorý sa odvoláva výlučne na článok 10 nariadenia č. 575/2013, a nie na článok 11 toho istého nariadenia.

³⁸ Táto časť sa týka bodov 95 až 108 prvého napadnutého rozsudku a bodov 94 až 107 druhého napadnutého rozsudku.

94. V nadväznosti na toto objasnenie plne súhlasím s odôvodnením Všeobecného súdu,³⁹ podľa ktorého z logiky vzťahu medzi článkom 10 ods. 1 a článkom 11 ods. 4 nariadenia č. 575/2013 vyplýva, že aplikovanie tohto druhého ustanovenia je dôsledkom, a nie podmienkou uplatnenia prvého ustanovenia. Totiž až keď príslušný orgán na základe článku 10 nariadenia č. 575/2013 oslobodí subjekty pridružené k ústrednému orgánu od povinnosti dodržiavať prudenciálne požiadavky na individuálnom základe, uplatní sa článok 11 ods. 4 nariadenia č. 575/2013.

95. V takom prípade toto ustanovenie vyžaduje, aby uvedený ústredný orgán dodržiaval prudenciálne požiadavky na základe *konsolidovanej situácie* celku, ktorý tento tvorí *s pridruženými inštitúciami*.

96. Z uvedeného jasne vyplýva, že keď CMA tvrdí, že článok 11 ods. 4 nariadenia č. 575/2013 môže byť dodržaný len úverovou inštitúciou, zamieňa si prudenciálne požiadavky, ktoré sú eventuálne uplatniteľné na ústredný orgán na individuálnom základe, s požiadavkami uplatniteľnými na konsolidovanom základe podľa tohto ustanovenia. Argument spoločnosti CMA je tak založený na zjavne nesprávnom výklade článku 11 ods. 4 nariadenia č. 575/2013, ktorý stanovuje, že ak sa uplatňuje článok 10 uvedeného nariadenia, ústredný orgán musí spĺňať prudenciálne požiadavky nie na individuálnom základe, ale na konsolidovanom základe.

97. Z toho podľa môjho názoru vyplýva, že prvý argument druhej časti prvých odvolacích dôvodov je zjavne neopodstatnený.

98. V druhom argumente druhej časti prvých odvolacích dôvodov CMA tvrdí, že požiadavka, že ústredný orgán má mať postavenie úverovej inštitúcie, aby ECB mohla, počnúc týmto orgánom, vykonávať konsolidovaný dohľad, vyplýva z článku 10 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 575/2013. Podľa CMA toto ustanovenie odkazom na platobnú schopnosť a likviditu ústredného orgánu implicitne, ale nevyhnutne stanovuje, že ústredný orgán má mať postavenie úverovej inštitúcie. Výklad tohto ustanovenia podaný Všeobecným súdom v napadnutom rozsudku,⁴⁰ ktorý CMA označuje za teleologický a globálny, podľa nej skresľuje znenie tohto ustanovenia, v ktorom sa výslovne stanovuje, že sa musí posúdiť likvidita a platobná schopnosť ústredného orgánu.

99. ECB a Komisia tvrdia, že tento argument by sa mal odmietnuť.

100. Tento argument je založený na úplne nesprávnom výklade článku 10 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 575/2013, ktorý stanovuje podmienku, že „platobná schopnosť a likvidita ústredného orgánu a všetkých pridružených inštitúcií sa monitorujú ako celok na základe konsolidovaných účtovných záznamov týchto inštitúcií“.

101. CMA totiž opäť zamieňa na jednej strane konsolidovaný dohľad nad subjektmi, na ktoré sa toto ustanovenie vzťahuje „ako [na] celok“ (t. j. na ústredný orgán a pridružené inštitúcie), čo je dohľad, o ktorý v tomto ustanovení ide, a na druhej strane dohľad nad ústredným orgánom na individuálnom základe, čo je dohľad, o ktorý v tomto ustanovení nejde.

102. Z toho vyplýva, že článok 10 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 575/2013 nijako nevyžaduje, aby ústredný orgán vykonával činnosti odôvodňujúce monitorovanie jeho platobnej schopnosti a likvidity na individuálnom základe, a teda, aby tento orgán mal postavenie úverovej inštitúcie.

103. Z toho vyplýva, že druhý argument druhej časti prvých odvolacích dôvodov sa takisto musí považovať za zjavne neopodstatnený.

39 Pozri bod 99 a nasl. prvého napadnutého rozsudku a bod 98 a nasl. druhého napadnutého rozsudku.

40 Tento argument odkazuje na body 106 a 107 prvého napadnutého rozsudku a na body 105 a 106 druhého napadnutého rozsudku.

104. Zo všetkých vyššie uvedených úvah podľa môjho názoru vyplýva, že prvé odvolacie dôvody oboch odvolaní spoločnosti CMA by mali byť zamietnuté.

B. Druhé odvolacie dôvody odvolaní založené na tom, že Všeobecný súd nesprávne kvalifikoval skutkové okolnosti, keď rozhodol, že Crédit mutuel spĺňa podmienku stanovenú v článku 10 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 575/2013

105. V rámci druhých odvolacích dôvodov jej odvolaní CMA Všeobecnému súdu vytýka, že nesprávne právne kvalifikoval skutkové okolnosti, keď rozhodol, že Crédit mutuel spĺňa podmienku stanovenú v článku 10 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 575/2013 na účel jej klasifikácie ako „dohliadan[ej] skupin[y]“ v zmysle článku 2 bodu 21 písm. c) nariadenia o rámci JMD.

106. Tento druhý odvolací dôvod sa delí na dve časti.

a) Prvá časť týkajúca sa pôsobnosti článku L.511-31 CMF a rozhodnutia CNCM č. 1-1992 z 10. marca 1992

107. V prvej časti týchto druhých odvolacích dôvodov CMA spochybňuje analýzu, na základe ktorej Všeobecný súd rozhodol, že rozhodnutie CNCM č. 1-1992 z 10. marca 1992 (ďalej len „rozhodnutie z 10. marca 1992“) potvrdilo, že v rámci skupiny Crédit mutuel existovala povinnosť prevádzať vlastné zdroje a hotovosť, čo umožňovalo vyvodiť záver, že podmienka, aby boli záväzky ústredného orgánu a pridružených inštitúcií spoločné a nerozdielne – ustanovená v článku 10 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 575/2013 – bola splnená.⁴¹

108. CMA tvrdí, že prvky vyplývajúce z tohto rozhodnutia a uvedené Všeobecným súdom neumožňujú konštatovať existenciu takejto povinnosti prevádzať vlastné zdroje a hotovosť medzi rôznymi subjektmi skupiny Crédit mutuel. Aj keď v systéme, ktorý je týmto rozhodnutím ustanovený, existuje medzi bankami patriacimi do tej istej regionálnej skupiny skutočná solidarita, na štátnej úrovni naopak neexistuje žiadna povinnosť prevádzať vlastné zdroje a hotovosť medzi regionálnymi skupinami. Preto v prípade ťažkostí jednej regionálnej skupiny nemôže CNCM inej regionálnej skupine uložiť povinnosť previesť vlastné zdroje, aby túto podporila.

109. To, že Caisse centrale du Crédit Mutuel (CCCM) môže využívať obmedzené zdroje, ktoré jej boli regionálnymi skupinami zverené (tvorené 2 % vkladov, ktoré do nich boli vložené), neumožňuje konštatovať existenciu povinnosti prevádzať vlastné zdroje a hotovosť medzi regionálnymi skupinami. Ide len o to, že spoločnosti CCCM je dané k dispozícii obmedzené percento vkladov, ktoré boli do regionálnych skupín vložené, pričom CCCM zostáva dlžníkom týchto skupín.

110. Rozhodnutie Conseil d'État (Štátna rada, Francúzsko) z 9. marca 2018 vo veci č. 399413⁴², na ktoré sa ECB a Komisia na podporu napadnutých rozsudkov odvolávajú, je neúčinné, pretože bolo vydané po týchto rozsudkoch, a v každom prípade sa týka iných otázok, než sú tie, ktoré sú vznesené v prejednávanych odvolaniach.

111. ECB a Komisia tvrdia, že táto časť by sa mala zamietnuť. Komisia sa domnieva, že na rozdiel od názoru Všeobecného súdu je článok L.511-31 CMF sám osebe postačujúci na to, aby bola splnená podmienka stanovená v článku 10 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 575/2013, pričom nie je potrebné preskúmať rozhodnutie z 10. marca 1992. Komisia zastáva názor, že Súdny dvor by tak mohol odôvodnenie v tomto ohľade nahradiť.

⁴¹ Pozri body 135 až 137 prvého napadnutého rozsudku a body 134 až 136 druhého napadnutého rozsudku.

⁴² ECLI:FR:CECHR:2018:399413.20180309.

112. V tejto súvislosti je potrebné na úvod poznamenať, ako pripomenuli ECB a Komisia, že CMA nespochybňuje výklad článku 10 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 575/2013 podaný Všeobecným súdom v napadnutých rozsudkoch, na základe ktorého tento dospel k záveru, že podmienka obsiahnutá v uvedenom ustanovení je splnená, ak existuje povinnosť previesť vlastné zdroje a hotovosť v rámci skupiny, aby sa zabezpečilo splnenie záväzkov voči veriteľom.⁴³ CMA namieta len proti uplatneniu tohto ustanovenia v prejednávanej veci.⁴⁴

113. V napadnutých rozsudkoch Všeobecný súd v prvom rade pripomenul, že revízny výbor vo svojom stanovisku zo 14. septembra 2015, ktoré je uvedené v bode 16 týchto návrhov, predložil niekoľko dôvodov, aby odôvodnil, že táto podmienka bola splnená, a to znenie článku L.511-31 CMF, povinnosť CNCM zasiahnuť v prospech bánk v ťažkostiach, ktorá vyplýva z rozhodnutia z 10. marca 1992, stanov CCCM a skutočnosť, že v minulosti bola subjektom v ťažkostiach poskytnutá mimoriadna pomoc.

114. Všeobecný súd následne konštatoval, že znenie článku L.511-31 CMF samo osebe neumožňuje vyvodiť záver, že podmienka ustanovená v článku 10 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 575/2013 je splnená. Rozhodol však, že rozhodnutie z 10. marca 1992 a mechanizmus solidarity, ktorý ním bol stanovený, naopak umožňovali konštatovať existenciu povinnosti previesť vlastné zdroje a hotovosť v rámci skupiny Crédit mutuel, ktorou sa malo zabezpečiť splnenia záväzkov voči veriteľom, a teda že samotná existencia tohto mechanizmu solidarity umožňovala konštatovať, že podmienka stanovená v článku 10 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 575/2013 bola splnená.

115. V tejto súvislosti je pred preskúmaním výhrad, ktoré CMA proti tomuto uvažovaniu predložila, vhodné analyzovať návrh Komisie na nahradenie odôvodnenia, keďže tento návrh má predbežnú povahu.

116. Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora si návrh na nahradenie odôvodnenia na to, aby bol prípustný, vyžaduje existenciu záujmu na konaní v tom zmysle, že návrhom musí byť možné získať výhodu pre účastníka konania, ktorý ho podal. Tak to môže byť v prípade, keď návrh na nahradenie odôvodnenia predstavuje obranu proti dôvodu uvedenému žalobcom.⁴⁵

117. V tomto prípade, ak by sa malo na rozdiel od toho, ako rozhodol Všeobecný súd, konštatovať, že článok L.511-31 CMF sám osebe umožňuje dospieť k záveru, že Crédit mutuel spĺňa podmienku stanovenú v článku 10 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 575/2013, prvá časť druhých odvolacích dôvodov, ktorú predložila CMA, by sa stala neúčinnou. V takom prípade by totiž už nebolo potrebné analyzovať argumenty spoločnosti CMA založené na nesprávnom posúdení Všeobecného súdu, pokiaľ ide o rozhodnutie z 10. marca 1992. Keďže Komisia má záujem na predložení návrhu na nahradenie odôvodnenia, táto časť sa podľa môjho názoru musí považovať za prípustnú.

118. Pokiaľ ide o pôsobnosť článku L.511-31 CMF, Všeobecný súd v napadnutých rozsudkoch v prvom rade konštatoval, že v prípade, že rozhodnutie príslušných vnútroštátnych súdov chýba, je na ňom, aby rozhodol o pôsobnosti tohto ustanovenia. Všeobecný súd tak rozhodol, že článok L.511-31 CMF sám osebe neumožňuje dospieť k záveru, že podmienka ustanovená v článku 10 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 575/2013 je splnená, pretože jeho znenie, ktoré odkazuje na prijatie „nevyhnutných opatrení“ na „zabezpečenie likvidity a platobnej schopnosti každej z týchto inštitúcií a spoločností, ako aj celej siete“, je príliš všeobecné. Všeobecný súd konštatoval, že z tak všeobecného ustanovenia nebolo možné vyvodiť existenciu povinnosti previesť vlastné zdroje a hotovosť v rámci skupiny na zabezpečenie splnenia záväzkov voči veriteľom.⁴⁶

43 Pozri body 118 až 130 prvého napadnutého rozsudku a body 117 až 129 druhého napadnutého rozsudku.

44 Pozri body 131 až 139 prvého napadnutého rozsudku a body 130 až 138 druhého napadnutého rozsudku.

45 Pozri okrem iného rozsudok z 11. júla 2013, Ziegler/Komisia (C-439/11 P, EU:C:2013:513, bod 42 a citovaná judikatúra).

46 Bod 134 prvého napadnutého rozsudku a bod 133 druhého napadnutého rozsudku.

119. Komisia tvrdí, že výklad článku L.511-31 CMF podaný Všeobecným súdom je príliš reštriktívny. Na podporu svojho stanoviska sa odvoláva na výklad tohto ustanovenia obsiahnutý v rozhodnutí Conseil d'État (Štátna rada) č. 399413 z 9. marca 2018. ECB takisto odkazuje na toto rozhodnutie, ale svoj argument zakladá aj na rozhodnutí Conseil d'État (Štátna rada) č. 403418 z 13. decembra 2016⁴⁷.

120. V tejto súvislosti treba podobne ako Všeobecný súd pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry sa pôsobnosť vnútroštátnych zákonov, iných právnych predpisov a správnych opatrení má posudzovať s prihliadnutím na ich výklad vnútroštátnymi súdmi.⁴⁸

121. Okolnosť, na ktorú poukázala CMA, že rozhodnutie Conseil d'État (Štátna rada) z 9. marca 2018 bolo vydané po napadnutých rozsudkoch, nebráni jeho zohľadneniu na účely výkladu článku L.511-31 CMF, keďže strany mali príležitosť predložiť Súdnemu dvoru svoje pripomienky.⁴⁹

122. V odôvodnení 5 rozhodnutia Conseil d'État (Štátna rada) z 13. decembra 2016 pritom tento súd spresnil, že „zákonodarca... prijatím ustanovení článkov L.511-31... poveril [CNCM]... úlohami zabezpečenia súdržnosti skupiny [Crédit mutuel a] výkonom administratívnej, technickej a finančnej kontroly nad organizáciou a riadením každej banky, a prijatím akýchkoľvek opatrení nevyhnutných pre riadne fungovanie siete. ... Navyše, podľa článku L.511-31 toho istého zákonníka CNCM môže, ak to odôvodňuje finančná situácia príslušných inštitúcií, a bez ohľadu na akékoľvek ustanovenia alebo stipulácie v opačnom zmysle, rozhodnúť o zlúčení dvoch alebo viacerých bánk, ktoré sú súčasťou siete, o postúpení ich obchodného majetku, ako aj o ich zrušení. Z tohto právneho a regulačného rámca vyplýva, že bez ohľadu na stav vzťahov v rámci siete Crédit mutuel medzi zoskupeniami, ktoré sa v nej vytvorili, je CNCM právne zodpovedná za prípravu a vykonávanie opatrení, ktoré sú súčasťou systematickej regulácie bankového systému, pokiaľ ide o skupinu Crédit mutuel ako celok, a „ako materská spoločnosť v Únii“ je povinná mať pre túto skupinu preventívny plán obnovy“.

123. Podobné úvahy sú obsiahnuté v odôvodnení 7 rozhodnutia Conseil d'État (Štátna rada) z 9. marca 2018, v ktorom sa dodáva, že „výkon týchto úloh, ktoré tvoria súčasť regulácie úverových inštitúcií, nevyhnutne znamená, že [CNCM] má právomoc stanovovať požiadavky, ktoré sú pre banky záväzné, dohliadať na to, že tieto dodržiavajú ustanovenia, ktoré sa na ne vzťahujú, a v prípade porušenia týchto ustanovení im ukladať primerané sankcie“.

124. Navyše, v odôvodnení 20 tohto druhého rozhodnutia Conseil d'État (Štátna rada) rozhodla, že „s cieľom „zabezpečiť likviditu a platobnú schopnosť siete“, za ktorú zodpovedajú, sú ústredné orgány oprávnené na základe článku L.511-31 [CMF] prijať „všetky nevyhnutné opatrenia“, a najmä vytvoriť medzi členmi siete záväzné mechanizmy solidarity, ktoré nemôžu byť obmedzené len na vytvorenie vopred financovaných opatrení, akými sú fondy ochrany vkladov.“

125. Z uvedenej judikatúry Conseil d'État (Štátna rada) vyplýva, že povinnosť „prijať všetky nevyhnutné opatrenia najmä s cieľom zabezpečiť likviditu a platobnú schopnosť každej z týchto inštitúcií a spoločností, ako aj celej siete“, ustanovená v článku L.511-31 CMF, predpokladá u CNCM rozsiahle právomoci administratívnej, technickej a finančnej kontroly nad celou sieťou Crédit mutuel, pričom tieto právomoci CNCM umožňujú kedykoľvek zaviesť záväzné mechanizmy solidarity, ako napríklad povinnosti previesť vlastné zdroje a hotovosť, ktoré možno členom siete uložiť. Tieto právomoci Conseil d'État (Štátna rada) charakterizovala tak, že CNCM v prípade finančnej krízy určitej inštitúcie dovoľujú rozhodnúť aj o zlúčení dvoch alebo viacerých bánk pridružených k sieti, a to bez ohľadu na

47 ECLI:FR:CECHR:2016:403418.20161213.

48 Pozri okrem iného rozsudok zo 16. septembra 2015, Komisia/Slovensko (C-433/13, EU:C:2015:602, bod 81 a citovaná judikatúra).

49 Pozri v tomto zmysle a analogicky rozsudok z 5. apríla 2017, EUIPO/Szajner (C-598/14 P, EU:C:2017:265, body 44 až 46 a citovaná judikatúra). V tomto zmysle pozri tiež rozsudok z 24. apríla 2018, Caisse régionale de crédit agricole mutuel Alpes Provence a i./ECB (T-133/16 až T-136/16, EU:T:2018:219, bod 87). Konkrétne, CMA vo svojej replike zaujala stanovisko k rozhodnutiu Conseil d'État (Štátna rada) z 9. marca 2018.

akékoľvek ustanovenia alebo stipulácie v opačnom zmysle. Právomoc nariadiť členovi siete zlúčenie s inštitúciou vo finančnej kríze sa pritom rovná právomoci nariadiť mu, aby na seba prevzal záväzky tejto inštitúcie, čo znamená, že účinok na tohto člena je potenciálne väčší než ten, ktorý vyplýva z uloženia povinnosti spočívajúcej len v prevode vlastných zdrojov a hotovosti.

126. Vzhľadom na rozsah týchto právomocí kontroly a zásahu v prípade krízy členskej inštitúcie siete, ktoré CNCM nad subjektmi tvoriacimi súčasť siete Crédit mutuel má, nemožno podľa môjho názoru poprieť, že ustanovenie článku L.511-31, tak ako je charakterizované v judikatúre Conseil d'État (Štátna rada), zahŕňa existenciu povinnosti previesť v rámci siete Crédit mutuel vlastné zdroje a hotovosť. Z toho podľa mňa na rozdiel od názoru Všeobecného súdu vyplýva, že tento článok sám osebe stačí na to, aby táto skupina spĺňala podmienku stanovenú v článku 10 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 575/2013.

127. Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora však v prípade, ak odôvodnenie rozhodnutia Všeobecného súdu vykazuje nesprávne posúdenie, ale jeho výroková časť sa ukazuje byť dôvodná z iných právnych dôvodov, takéto porušenie nevedie k vyhláseniu neplatnosti tohto rozhodnutia a je potrebné odôvodnenie nahradiť.⁵⁰

128. Preto je podľa môjho názoru potrebné návrhu Komisie na nahradenie dôvodov vyhovieť, a teda prvú časť druhých odvolacích dôvodov zamietnuť ako neúčinnú.

b) Druhá časť týkajúca sa neuplatniteľnosti rozhodnutia CNCM č. 1-1992 z 10. marca 1992 na celý rámec skupiny Crédit mutuel

129. V druhej časti jej druhých odvolacích dôvodov CMA tvrdí, že Všeobecný súd nesprávne právne kvalifikoval skutkové okolnosti v súvislosti s článkom 10 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 575/2013 v tom, že aj za predpokladu, že rozhodnutie z 10. marca 1992 zakotvilo existenciu povinnosti previesť vlastné zdroje a hotovosť, toto rozhodnutie sa podľa nej neuplatňuje na celý rámec skupiny Crédit mutuel podliehajúci prudenciálnemu dohľadu ECB.

130. Pod rámec skupiny Crédit mutuel totiž podľa nej patria bankové subjekty, dcérske spoločnosti miestnych bánk, ktoré k ústrednému orgánu nie sú pridružené. Tieto dcérske spoločnosti sa úplne vymykajú z pôsobnosti rozhodnutia z 10. marca 1992 a nevzťahuje sa na ne žiaden mechanizmus solidarity. CNCM nemá voči týmto dcérskym spoločnostiam žiadnu z právomocí uvedených v článku 10 nariadenia č. 575/2013.

131. ECB v prvom rade tvrdí, že tento argument, ktorý sa po prvýkrát objavil vo fáze odvolania, predstavuje nový dôvod, ktorý sa nevzťahuje na výklad článku 10 nariadenia č. 575/2013, ale na pôsobnosť článku 2 bodu 21 písm. c) nariadenia o rámci JMD, a že teda táto druhá časť je preto neprípustná. Komisia v zásade so stanoviskom ECB súhlasí. ECB a Komisia tvrdia, že druhá časť druhého odvolacieho dôvodu by sa v každom prípade mala zamietnuť ako nedôvodná. V tejto súvislosti ECB vyzýva Súdny dvor, aby ako opatrenie na zabezpečenie priebehu konania podľa článku 64 rokovacieho poriadku požadoval predloženie určitých dohôd o refinancovaní uzavretých medzi družstevnými subjektmi skupiny Crédit mutuel a ich dcérskymi spoločnosťami.

132. V tomto zmysle treba pripomenúť, že z ustálenej judikatúry vyplýva, že keďže sa v rámci odvolacieho konania preskúmanie Súdneho dvora obmedzuje na posúdenie právneho riešenia žalobných dôvodov a tvrdení prejednávaných na prvom stupni, účastník konania nemôže pred Súdnym dvorom po prvýkrát vzniesť argument, ktorý pred Všeobecným súdom neuviedol.⁵¹

⁵⁰ Pozri v tomto zmysle okrem iného rozsudok z 23. januára 2019, Deza/ECHA (C-419/17 P, EU:C:2019:52, bod 87 a citovaná judikatúra).

⁵¹ Pozri okrem iného rozsudok z 20. septembra 2018, Agria Polska a i./Komisia (C-373/17 P, EU:C:2018:756, bod 99 a citovaná judikatúra).

133. Po prečítaní spisu som však presvedčený, že niet pochybností o tom, že argument, ktorý predložila CMA v druhej časti jej druhých odvolacích dôvodov, nebol v konaní na prvom stupni pred Všeobecným súdom vôbec vznesený. Nemožno ho kvalifikovať ani ako nový argument, ktorý je iba rozvinutím alebo doplnením argumentácie, ktorá bola Všeobecnému súdu predložená.⁵²

134. Za týchto okolností sa domnievam, že táto časť nie je prípustná.

135. Subsidiárne poznamenávam, že aj za predpokladu, že táto časť je prípustná, čo nie je, v každom prípade je takisto neúčinná.

136. Vo svojom rozhodnutí z 9. marca 2018 totiž Conseil d'État (Štátna rada) uviedla, že kontrolné právomoci, ktorých výkon v rámci siete Crédit mutuel prináleží CNCM na základe článku L.511-31 CMF, sa musia považovať za vzťahujúce sa aj na „dcérske spoločnosti bánk, pretože finančná situácia týchto dcérskych spoločností má vplyv na finančnú situáciu týchto bánk“⁵³. Za týchto okolností, berúc do úvahy záver, ku ktorému som dospel v bode 125 vyššie, že článok L.511-31 CMF sám osebe postačuje na splnenie podmienky stanovenej v článku 10 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 575/2013, je táto okolnosť aj v prípade, že sa rozhodnutie z 10. marca 1992 nevzťahovalo na celý rámec skupiny Crédit mutuel, bez akéhokoľvek vplyvu na zistenie, že táto skupina uvedenú podmienku spĺňa.

137. Zo všetkých vyššie uvedených úvah podľa môjho názoru vyplýva, že druhá časť druhých odvolacích dôvodov musí byť zamietnutá, pričom nie je potrebné rozhodnúť o návrhu na opatrenie na zabezpečenie priebehu konania, ktorý predložila ECB. Keďže sa druhé odvolacie dôvody oboch odvolaní musia zamietnuť, je podľa môjho názoru následne potrebné obe odvolania v plnom rozsahu zamietnuť.

VI. O trovách

138. Podľa článku 184 ods. 2 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora, ak odvolanie nie je dôvodné, Súdny dvor rozhodne o trovách konania.

139. Podľa článku 138 ods. 1 tohto rokovacieho poriadku, ktorý je na konanie o odvolaní uplatniteľný na základe jeho článku 184 ods. 1, je každý, kto vo veci nemal úspech, povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté.

140. Keďže CMA so svojimi odvolacími dôvodmi nemala úspech a ECB, Komisia a CNCM navrhli, aby jej bola uložená povinnosť nahradiť trovy konania, znáša táto svoje vlastné trovy konania a ukladá sa jej povinnosť nahradiť trovy konania, ktoré vznikli ECB, Komisii a CNCM.

VII. Návrh

141. Vzhľadom na predchádzajúce úvahy navrhujem, aby Súdny dvor rozhodol takto:

1. Odvolania sa zamietajú.
2. Crédit mutuel Arkéa znáša svoje vlastné trovy konania a nahradí trovy konania, ktoré vznikli Európskej centrálnej banke, Európskej komisii a Confédération nationale du Crédit mutuel.

⁵² Argument, ktorý je len rozvinutím alebo doplnením argumentácie predloženej Všeobecnému súdu, je totiž prípustný. Pozri rozsudok z 10. septembra 2009, Akzo Nobel a i./Komisia (C-97/08 P, EU:C:2009:536, bod 39).

⁵³ Pozri odôvodnenia 10 a 11 rozhodnutia Conseil d'État (Štátna rada) z 9. marca 2018.